

LUMINĂTORUL

FOAIE DE ZIDIRE CRESTINĂ A PREOȚILOR DIN CERCUL PASTORAL BUCOV

Inscris la No. 1/1944 la Tribunalul Prahova

APARE SUB ÎNGRIJIREA PREOTULUI NICOLAE ANDREESCU

Voi sunteți lumina lumii.
Așa să lumineze lumina
voastră înaintea oamenilor,
ca să arate faptele
voastre cele bune și să
slăvească pe Tatăl vostru
cel din ceruri.

(Matei V, 14, 16)

CUVÂNT ÎNAINTE

Lumina lui Hristos luminează tuturor;

Această lumină este trebuitoare atât înțelepților, cât și simplilor, bogaților, ca și săracilor, stăpânilor, robiiților, bătrânilor, tinerilor și chiar pruncilor. Toți au nevoie de lumina cea adevărată, după cum toți trebuie să alunge de la ei lumina cea falsă, lumină ce nu folosește nici vieții trupesti nici celei sufletești, ci pe amândouă le distruge, așa cum se întâmplă cu fluturii de seară la lumina amăgitoare a lămpii.

Iisus Hristos este lumina lumii și în Biserica ortodoxă cea strămoșească este tezaurul luminei adevărate. Preoții sunt făclierii, purtătorii și vestiitorii acestei lumini.

Foaia aceasta este una din aceste lumini, pe care câțiva preoți din Protoieria III-a Prahova o aprind în iutunericul zilelor grele de astăzi, când împrejurările ne strivesc cu atâtea greutăți. Ea este o chemare puternică către lumea noastră creștină de a-și pune toată nădejdea în Dumnezeu și în Biserica Sa mântuitoare, de a crede, adânc și puternic și nesdruncinat, în adevărul evanghelic, precum și de a ne strânge într-o dragoste tot mai fierbinte unul lângă altul și toți în jurul Sfințelor Altare. Nimeni să nu rămână surd și nepăsător la această chemare, ci toți să se împărtășească din bucuriile nepieritoare ale Domnului.

Și așa cum la Sfânta Inviere, în noaptea Paștilor, se aprinde lumină din lumină, să se aprindă din „LUMINĂTORUL” și alte lumini, în toate centrele acestei Protoierii, încă și mai departe. Inceputul este îmbucurător și avem nădejdea că lucrul va fi continuat, desăvârșit și înmulțit pentru slava lui Dumnezeu și mântuirea obștei creștinești.

Preot Nicolae Balotescu
Protoiereu

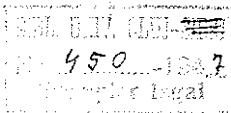
Evanghelia

CHEMAREA LUI DUMNEZEU

Toți creștinii suntem chemați de Dumnezeu, ca să gustăm din cina cea cerească, adică, să ne facem părtași împărăției Domnului nostru Iisus Christos. Mărturisește aceasta dumnezeescul apostol zicând: „Credincios este Dumnezeu, prin carele v'ați chemat spre împărtășirea fiului său, Iisus Christos Domnul nostru”. În fiecare zi ne cheamă la pocăință. Uneori prin gura profeților, zicând: „Întoarceți-vă către mine, și mă voi întoarce către voi” grăește Domnul puterilor. Iar alte ori prin cuvintele apostolilor, propovăduind: „Să lepădăm dar lucrurile întunerecului, și să ne îmbrăcăm cu armele luminii”. Și alte ori prin glasul evangheliei strigând: Veniți către mine toți cei osteniți și însărcinați și eu voi odihni pre voi”. Dar noi ce răspundem când auzim această chemare a lui Dumnezeu?

De multe ori, ca și niște surzi nici nu o auzim, sau ca niște neînțelepți ca o nimica o socotim. De câte ori va pătrunde cuvântul lui Dumnezeu la inima noastră și va deștepta muștrarea conștiinței, noi cu o pricină oare-care, linișteam turburarea ei. Cugetul cel bun îți spune: înstrăinează-te de turburarea grijelor pământești, și vino la Iisus Christos cel ce te cheamă și umblă în calea faptelor bune. Dar iubitorul de agoniseală și de avere ce răspunde la aceste sfaturi? Am cumpărat-zice-țarină. Aceasta are trebuință de cercetarea mea. Sădesc vie; aceasta cere silința mea. Zidesc casă; trebuie să fiu cu luare aminte. Lucrul acela e de nevoie pentru podoaba casei mele; acesta pentru slujba mna; celalt pentru îmbrăcăminte. Acestea și altele

Urmare în pag. 3

== DESPRE RUGĂCIUNE ==

Cel mai necesar și bine făcător mijloc, pe care omul îl are ca să lupte cu toate pedicile pentru a se desvârși nu este altul decât „rugăciunea”

Insuși Dumnezeu Mântuitorul s'a rugat pentru sine și pentru alții. Rugăciunea este scara de aur pe care mintea și inima noastră se înalță către Dumnezeu iar cerul se pogoară până la noi

După cum trupul fără aer se înbolnăvește și nu putem trăi, tot astfel și sufletul fără rugăciune.

Deci așa cum dimineața deschidem larg ferestrele, ca să primim aerul din odaia noastră cu aerul proaspăt și înviorător de afară, să facem la fel și cu încăperile sufletului nostru aerisindu-le prin rugăciune.

Prin rugăciune omul vestește înaintea lui Dumnezeu gândurile și simțămintele sale religioase.

Deci rugăciunea în forma sa este o vorbire cu Dumnezeu, iar în cuprinsul ei este rostirea gândurilor religioase cu care se îndelincește.

Sfântul Ion Damaschin, observa că rugăciunea este îndreptarea sufletului cu dragoste înaintea lui Dumnezeu. Rugăciunea ta, zice, este cuvântul ce îndrepti către Dumnezeu. Când citești sfințele scripturi vorbește Dumnezeu cu tine, când te rogi, vorbește tu cu Dumnezeu.

Astfel creștinul în rugăciunea sa va rosti esențial, credința nădejdia și dragostea către Dumnezeu. Deci rugăciunea potrivit acestor virtuți teologice este de trei feluri — a) rugăciunea de laudă sau mărturisirea plină de credință și respect a slavei desăvârșirii lui Dumnezeu (Ps. 147), b) rugăciunea de cerere ce pornește din nădejdia în Dumnezeu și c) rugăciunea de mulțumire în care se vestește mai ales dragostea către Dumnezeu.

Rugăciunea după cuprins și formă este îndreptată la Dumnezeu sau direct sau prin mijlocirea adică chemarea îngerilor și a sfinților, îndirect.

Omul din firea să simpte nevoia de rugăciune: 1) pentru că îl silește a rosti gândurile și simțămintele de respect și de mulțumire înaintea lui Dumnezeu. — 2) Simtenevoie de rugăciune pentru că religiozitatea și credința s'ar stinge între noi fără practicarea rugăciunii, fără un contact viu al sufletului cu Dumnezeu.

„Dacă cineva este mult în contact cu un bărbat mare și vrednic de admirare, zice Sf. Ioan Hrisostom, trage mare folos, cu atât mai vârtos cel ce este totdeauna în contact cu Dumnezeu. Omul care a învățat a vorbi cu Dumnezeu cum

se cuvine, va ajunge asemenea cu un înger. Sufletul său va fi așa de desfăcut de legăturile trupești, mintea va fi strămutată la cer, că el va nesocoti cele pământești și va locui lângă tronul Domnului deși ar fi sărac sau neînvățat”.

Cuvântul dumnezeesc ne învață că rugăciunea este un mijloc absolut necesar de a câștiga harul lui Dumnezeu și-a ajunge virtuosi.

Pentru această Sf. Evanghelie ne spune că El dând drumul gloatelor, s'a suit în munte să se roage la o parte (Matei 14/28 Luca 6, 12) și iarăș: „Drept aceea așa să vă rugați: Tatăl nostru carel ești în ceruri etc. (Matei 6, 9).

Unele locuri din Sf. Scriptură ne învață a ne ruga neîncetat (I Tes 5, 17). Este o datorie de a ne ruga în fiecare zi cel puțin dimineața și seara. Duminicile și sărbătorile trebuie să fie respectate prin practica rugăciunii. Rugăciunile dela prânz și amiază deasemenea ne sunt impuse ca o datorie. Ne întrebăm acum: Dumnezeu se lasă oare înrăurit de rugăciunea noastră? Fără îndoială că da!

Și despre aceasta ne încredințează. Sf. Scriptură ce zice. Este vreunul dintre voi în suferință, să se roage (Iacob 5, 13).

Atunci cineva poate ar întreba: de ce nu ni se îndeplinesc întotdeauna rugăciunile noastre? Iată ce răspuns culegem din razoarele cărților sfinte:

Chiar Mântuitorul ne învață că de multe ori nu ni se bagă în seamă rugăciunea fiindcă. „Nu știm ce cerem” (Matei 10, 18).

Altădată Dumnezeu vrea să ne încerce credința. Mântuitorul n'a ascultat de îndată rugăciunea femeii Hanaience (Matei. 15,22,23) Sf. Apostol Iacob ne spune, că nu ni se împlinește cererea pentru că, ne îndoim de ajutorul lui Dumnezeu (Iacob 3,4).

Nici aceasta nu trebuie să uităm, că după cum nu poți primi aerul din locuință, cu toate ușile și ferestrele deschise, atât de vreme cât dăinuește acolo izvorul de necurățire, de pildă un cadavru intrat în putrefacție, — tot așa sufletul nostru nu poate fi aerisit prin rugăciune dacă nu vom îndepărta mai întâiu păcatul dintr'nsul.

„Ci păcatele voastre fac osebite, între voi și între Dumnezeu și pentru păcatele voastre a întors Dumnezeu față către voi, ca să vă miluiască. (Is. 19,2). Adevărata rugăciune este un fel

BETIA ȘI URMARILE EI

Una, din cele mai mari patimi, care de mii de ani bântue omenirea, este beția. Ce este beția? Este întrebuintărea fără măsură a băuturilor alcoolice.

Omul beu când este necăjit, să uite de cele necazuri și bea și atunci, când este vesel, când se întâlnește cu un prieten sau cunoscut.

În cârciumi, prin târguri, zilnic se văd gloate de oameni amețiți de otrava alcoolului.

Băutura ca și fumatul devine patimă pentru cei ce le practică și cu greu se pot lăsa de ele.

Și ce mare păcat este beția? Pe lângă că distruge individul, distruge familia și națiunea și mai presus de toate distruge sufletul. În Sf. Scriptură se spune precis, că „plata păcatului este moartea”. (Romani 6,23) — Iar că beția este păcat, care ne răpește împărăția lui D-zeu, ne-o spune răspicat Sf. Apostol Pavel în Epist. către Galateni (5,21) pentru care motiv și oprește îmbătarea cu vin (Efeseni 5,18. — Nu vă înșelați în privința aceasta: nici hoșii, nici cei lacomi, nici bețivii, nici defăimătorii, nici răpăreții nu vor moștenii împărăția lui D-zeu. (1 Corinteni 6,10). Beția stă alături de curvie, hoșie, defăimare etc. toate păcate strigătoare la cer.

Dar dacă păcatul își primește răsplata pe lumea cealaltă, beția ne pedepsește chiar pe lumea această.

Bețivul nu este un om sănătos. Își strică creierul, își pierde mințea, suferă de stomac, inimă, ficat.

Banul câștigat cu sudoare se aruncă fără milă pe țigheaua cârciumarului; iar acasă familia și gospodăria suferă amarnic.

Bețivul bea lacrimile și viața soției și copiilor săi. El nu numai că nu mai câștigă nici un ban, dar risipește și agoniseala celorlalți. — Își pierde timpul până în miez de noapte la țigheaua cârciumarului. Pleacă acasă pe șapte cărări și de reușește să ajungă acasă, dacă nu rămâne în vreun șanț, își ia la bătaie soția și copiii. — Mulți în timp de iarnă adorm în șanțuri somnul de veci.

Iată dar că, plata păcatului este și moartea trupească și cea sufletească.

Dar din nefericire pedeapsa beției se restrânge și asupra urmașilor.

Copiii de oameni bețivi, cei mai mulți mor în primele luni de la naștere; iar cei ce scapă rămân piperniciți, slabi, galbeni la față și adesea surdo-muți și cretini (proști).

În America 50% din idioți s'a dovedit, că sunt din părinți alcoolici.

Știința medicinei a descoperit în beție cea mai grozavă boală socială, la fel ca tuberculoza, sifilisul etc.

Țările unde se întrebuintează mai mult alcool, au oamenii cei mai piperniciți și neputincioși și din păcate se moștenește din tată în fiu.

Alcoolul cere alcool. Viciul alcoolului se moștenește. Tatăl bețiv, copilul bețiv. E adevărată zicala: cine a băut, va mai bea prin copiii săi.

Mulți beau crezând că băutura dă putere. Nu este adevărat! Experiența ne arată că bețivul cade jos și nu se poate scula.

Tot ce zidește biserica și școala, distruge cârciuma.

Alcoolul aduce la început veselie, dar sfârșește regulat prin scandal și nu arare ori prin crimă.

Pretinde că iarna dă căldură corpului, lucru care nu e adevărat. Amorțirea nervilor face să nu mai simtă frigul.

Dacă în adevăr ar da căldură, atunci ar urma să înlocuim soba cu o sticlă de alcool. Un singur lucru pare să fie adevărat, că la beție, omul spane adevărul. Și în adevăr, câte crime nu s'au descoperit prin beție?

Iată ce este, ce face și unde duce beția. Să ne ferim de ea, căci aduce moartea sufletului, a trupului, a familiei și a neamului.

Preot Gh. Comănescu

— Coslegi —

Chemarea lui Dumnezeu

Continuare din pagina I-a

multe ca acestea robesc mințea mea. Pentru aceea, nu pot fi totdeauna cu mințea la Dumnezeu.

Așa răspunde lui Dumnezeu acela ce prin conștiința sa este sfătuit, muștrat și chemat la împărăția veșică. Oare nădăjduim că scuzele noastre ne vor îndrepta înaintea lui Dumnezeu, care ne cheamă la sine? Ne amăgim! Hotărârea asupra acelor ce nesocotesc chemarea lui Dumnezeu s'a scris: că nici unul din bărbații aceea ce erau chemați nu v'a gusta din cina mea".

Toți creștinii suntem chemați de Dumnezeu la mântuire. Domnul nostru Iisus Christos stând nevăzut în mijlocul nostru ne cheamă acum pe toți prin însuși glasul său precum chema pe toți cei din Ierusalim. „Veniți, zice, că iată gata sunt

toate. Gata ertarea păcatelor; gata masa tainelor; îmbrăcămîntea sfinţeniei; fericirea cea cerească, împărăţia cea vesnică.

Acestea sunt bunătăţile care le-a gătit Dumnezeu celor ce-l iubesc pe el. Veniţi strigă El. Dar ce răspundem noi la această. Aşa Doamne voim şi poftim să venim către tine Dumnezeule şi Părintele nostru cel iubitor de oameni şi să ne învrednicim darurilor tale, celor cereşti! Dar neputinţa trupului şi deşertăciunea lumii, şi ispitele diavolului, ne opresc pe noi dela voea ta cea sfântă. Aceasta este răspunsul nostru fraţilor. Ceeace cu bucurie şi cu multă osârdie facem pentru o desfătare vremelnică, zicem că nu putem face pentru o împărăţie şi slavă veşnică.

Facem voia diavolului şi poruncile lui Dumnezeu le nesocotim. Te faci rob al Diavolului mai vartos de cât al lui Dumnezeu. Dumnezeu ca un prea Înţelept şi prea bun nici un lucru cu neputinţă nu porunceşte. Ca un prea Drept nici un lucru cu nedreptate. Ca un milostiv nici un lucru aspru. Când porunceşte, porunceşte cele cu putinţă, cele uşoare.

Deaceia nu vă amăgiţi cu împiedecările ce vin dela Diavolul, care pentru a nu împlini voia lui Dumnezeu, sileşte pe tot omul cu poftele lumii acesteea ca să-l câştige pentru munca veşnică. Faceţi voia lui Dumnezeu precum se face în ceruri, fără împotrivire, fără cârtire, fără îndoială; adică căutaţi împărăţia lui Dumnezeu şi apoi toate celelalte se vor adăoga vouă.

Nu vă amăgiţi fraţilor de plăcerile lumii si ale trupului. Fiţi tari în virtute în făgăduinţile ce aţi dat lui Dumnezeu. Şi să cerem ajutorul său, să ne sprijinească cu puterea şi cu darul Sfântului Duh ca să fim desăvârşiţi în credinţă şi în fapte creştineşti, ca prin acestea să ne putem face vrednici chemării Sale să luăm parte la cina cea cerească în împărăţia Tatălui şi a Fiului şi-a Sf. Duh. Amin.

Preotul Alex. Popescu
Nicovani

Despre rugăciune

Continuare din pagina 2-a

de a trăi, după cum viaţa adevărată este un fel din a te ruga Dumnezeu nu ascultă rugăciunea celui făţarnic. Vameşul din Evanghelie s'a întors mai îndreptat la casa sa decât fariseul,,

O altă piedică a rugăciunii, e şi lipsa noastră de iubire faţă de săraci. Cel ce-şi astupă urechile sale ca să nu audă pe cel sărac şi acela va striga la rândul său şi nu va fi cine să-l audă. (Pilde 21,13), — după cum asirderea nu ne va mai asculta, când săvârşim crime şi fărădelegi şi avem mâinele pline de sânge. (Is. I. 15).

Şi atunci întrebăm: în ce chip să ne rugăm ca cererea noastră să fie ascultată. Sf. Scriptură ne învaţă că „toate câte vom cere rugându-ne cu credinţă, vom primi”. (Matei 21,22)

Tot odată trebuie să ne rugăm punerea şi cu nădejdie caldă ca femeia văduvă, Luca 18,1-7 Rugăciunea noastră trebuie făcută su stăruinţă până la sudori de sânge, după sguduitoarea pildă a Mântuitorul în grădina Ghetsimani, (Matei 27,44).

Să nu ne făţărîm făcând rugăciuni lungi de ochii lumii; căci cu aceasta mai multă osândă ne agonisim, (Mat. 23,13); ci rugăciunea noastră să pornească din duh umilit şi din buze curate, din inimă înfrântă şi smerită şi atunci Dumnezeu nu o va urgisi. (Ps. 50).

Întârzierea răspunsului la rugăciunea noastră să nu ne descurajeze, căci are urmări binecuvântate, pentru sporirea credinţei noastre fiind în acelaş timp o luminoasă mărturie despre puterea nebanuită a rugăciunii neincetate.

În astfel de împrejurări altă scăpare nu avem, decât să ne încredinţăm cu totul milei şi îndurării dumnezeesti, ca El să ne rânduiască cele de folos şi în genunchi rugându-ne lui ferbinte aşa să zicem:

„Dumnezeule sfinte ascultă rugăciunea mea, dar nu după cum voesc eu ci după cum tu voreşti”.

Preotul Victor Provian
Gura Văii.

FAPTE

Sunt şi în aceste vremuri grele şi de necredinţă mărturisită făţiş, oameni care-şi jertfesc din câştigul lor ceva pentru Biserica lui Hristos.

Se cade deci ca aceste mărturii creştine, într'un veac necredincios, să fie date pilde, ca tuturor să fie de învăţătură. Astfel, D-na şi D-l Ing. G. Morcovescu au donat Bisericii din Bucov, un rând de veşminte în valoare de 120.000 lei. D-na şi D-l Lt.-Col. Alex. Provian au donat de asemenea aceleia Sf. Bisericii un dulap de haine în valoare de 30.000 lei, au reparat un policandru reparaţie ce a costat iarăşi vreo 30.000 lei şi deasupra au dat o faţă de masă de 5.000 lei valoare.

Se cade a menţiona şi fapta creştinească a elevilor din cl. III-a şi IV-a primară dela Bucov, care cu prilejul Cercului pastoral din 12. XII. 1943, au îmbrăcat o fetiţă săracă şi orfană de ambii părinţi, strângând din economiile lor lei 4000.

Cei ce se osteneşc pentru podoaba casei lui Dumnezeu vor fi inserise aici, ca pe lângă pomenirea ce-o fac preoţii la Sfântul Prestol. s'o facă şi bine credincioşii creştini, pe care-i îndemnăm să-i imite.

Mai sunt şi alţii, al căror nume îl vom publica în numerele viitoare.

Luminătorul